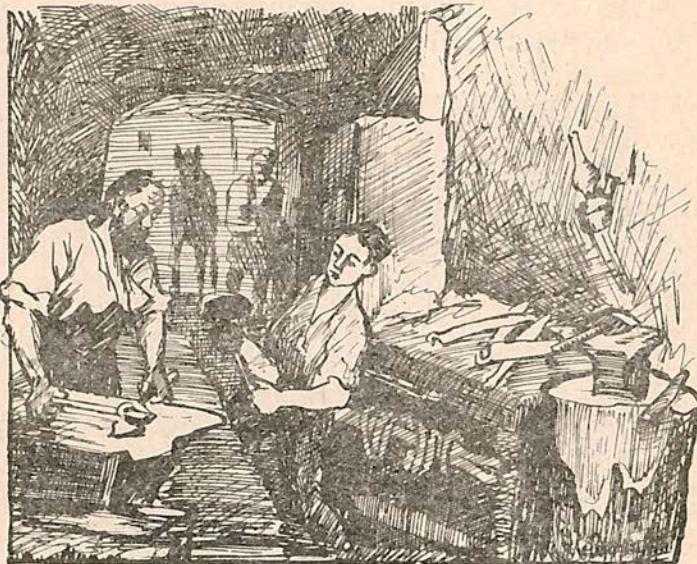

Дойде врѣме и вземаха Асанча войникъ — топчия. Колко бѣ му мѣчно да се отдѣли отъ селцето, отъ другари, отъ стария си баща.

— Прощавай, па дано се видимъ пакъ живо и здраво! каза той при раздѣлата съ

баща си и заплака. И имаше защо Асанчо да пролѣе сълзи, тъй като стариятъ ковачъ наскоро отиде въ гроба...

III. Що стана послѣ.

Отъ тогава се изминаха тѣкмо 15 години. Азъ свѣршихъ гимназията, послѣ свѣршихъ въ Европа медицинско училище и станахъ лѣкаръ въ X...ий артилерийски полкъ.